

munernes Tilskud som Regel ikke maa overstige de private Tilskud. Det var saa det nye Lovforslags Opgave i 1912 at forandre disse Bestemmelser i den gældende Lov. Men ad praktisk Vej er man kommet bort fra disse to Bestemmelser. Bestemmelsen om, at Bespisning kun maa finde Sted ved Hjælp af private Foreninger, er ophævet. Hr. Appel oplyste os om, at Kommuner bespiste Skolebørn uden private Foreningers Mellekomst. Den anden Bestemmelse, at Kommunernes Tilskud som Regel ikke maa overstige de private Tilskud, er heller ikke gældende, thi Københavns Kommune yder et Beløb til Skolebørns Bespisning, der er 6 eller 7 Gange større end det private Tilskud. Og for at kunne yde dette store Tilskud behøver man kun den rent formelle Handling at sende Indenrigsministeren en Skrivelse. Det er en ren Formalitet, thi det vilde aldrig falde nogen Minister ind at sige Nej til en Kommune, der beder, om den maa bespise sultne Børn. Derfor var det rigtigt, hvad Hr. Appel sagde, at det Lovforslag, han fremsatte i Landstinget, egentlig var overflødig, og at det, som Lovforslaget indeholdt, praktiseres den Dag i Dag. Der er derfor ingen Grund til at komme op i Landstinget en Gang til med dette Lovforslag. Det vilde være ret trist for den højtærede Kultusminister, hvis han i Landstinget blev mødt med den Bemærkning: Der kommer Kultusministeren med et Lovforslag, om hvilket hans Forgænger har sagt, at det er overflødig. Jeg tror ikke, at den højtærede Kultusminister vilde kunne staa for en saadan Udtalelse.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) stillede sig meget velvilligt til Lovforslaget, men udtalte atter denne Gang, at han mener, at Skolebørns Bespisning ikke skal være en Skolesag, men skal praktiseres paa anden Maade. Jeg skal dertil sige, at man i Udlandet netop er gaaet den Vej, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) anbefalede allerede i 1895—96, nemlig at Børns Bespisning skal finde Sted ved Hjælp af Skolerne. Der er mange Grunde, som taler derfor, og bl. a. den, som jeg nævnede i Gaar, at dette at spise egentlig ogsaa er noget, man skal undervises i. Det betyder noget for den menneskelige Udvikling at kunne spise paa en saadan Maade, at det virker tiltalende. Det er en Fejl i et Menneskes Uddannelse, hvis han spiser saaledes, at han vækker Man-

gel paa Sympati eller Mishag blandt sine Omgivelser. Jeg skal naturligvis erkende, at overfor selve Spørgsmaalet: Sult, er dette et underordnet Spørgsmaal. Af de Beretninger fra Udlandet, som jeg oplæste i Gaar, ser man, at de der tillægger denne Side af Sagen, om ikke den største, saa dog i hvert Fald en meget stor Betydning, da der gennem Skolebespisning øves en moralsk Indflydelse paa Børnene og paa Hjemmet.

Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) erklærede, at han ikke kunde stemme for dette Lovforslag, og saaledes har Højre jo stillet sig. Men Højre bliver mindre og mindre, og Modstanden mod vort Lovforslag bliver derfor ogsaa mindre og mindre, og det vil antageligt gaa igennem til Trods for det ærede Medlems Modstand. Det ærede Medlem sagde, at det gjaldt om at skaffe Arbejde, og i den Retning har det ærede Medlem fuldstændig Ret. Det vilde betyde meget, om Arbejdsløsheden kunde afskaffes. Men vi kan dog ikke sige til de sultne Børn, at de skal vente, indtil Arbejdsløsheden er afskaffet. Jeg siger, at Arbejdsløshedens Afskaffelse er en saa stor Opgave og ligger saa langt frem i Tiden, at det vilde være hjerteløst at sige til et Menneske, som sulter: Naar vi en Gang faar afskaffet Arbejdsløsheden, skal De faa noget at spise. Saadan kan man dog ikke svare et Menneske, der lider Nød. Det ærede Medlem erkendte, at Arbejdsløsheden var en Skam for Samfundet, og deri ligger en Indrømmelse, som vi ikke er vant til at møde fra den Side. Man er vant til at høre, at Arbejdsløsheden skyldes vedkommende selv. Det er imidlertid ikke rigtigt, og nu har vi det ærede Medlems Ord for, at Arbejdsløsheden er en Skam for Samfundet.

Det ærede Medlems Hovedargument var, at man ikke kunde paalægge Kommuner og Stat Ansvar for den Ødelæggelse, som Arbejdsløsheden medfører. Jeg skal da sige til det ærede Medlem, at saaledes tænker og føler han ikke, naar Spørgsmaalet vedrører ham selv personlig. Det ærede Medlem har ment, at Statskassen godt kunde bære Udgifterne i Anledning af — jeg vil ikke sige den Nød, men — de Forhold, hvorunder det ærede Medlem levede. Det ærede Medlem mener, at han godt kan tage en Pension af Statskassen, og for nogen Tid siden mente han, at han ogsaa meget godt kunde modtage en Understøttelse af Statskassen en Gang for alle, saa vidt jeg husker,